

че царя не можалъ да ги раздѣли едно отъ друго. И тъй се мѣчилъ и инѣкъ — не може: цвѣта не се разтваря и не пуца щастieto да излѣзе.

Върналъ се царя назадъ угриженъ. Събралъ той вѣрнитѣ си слуги, пратилъ бързоконци до всичкитѣ врачки да се събератъ при него, да баятъ и врачуватъ, та дано се разтвори цвѣтеца отъ тайнитѣ думи. Всичко било свършено: събрали се всички, които знаятъ да баятъ и врачуватъ и заедно съ царя тръгнали къмъ ливадата. Щомъ пристигнали, царя заповѣдалъ на слугитѣ да разтворятъ цвѣтеца съ сила. Опитали се тѣ, ала не могли. Приближили се гледачкитѣ, шепнали, шепнали — не може: не се разтваря цвѣтеца.

Събралъ се народа на ливадата, натрупалъ се около лаленцето, ала никой не можалъ да го разтвори, и да освободи щастieto — толкова здраво се държали листенцата и не пуцали своя милъ гостенинъ въ рѣцѣтъ на народа.

Чакали цѣлъ день, но нищо не могли да направятъ. Мръкнало се, и всѣки си отишелъ у дома. Цѣлата нощъ никой не заспалъ — всѣки мислилъ, какъ ще може да се разтвори цвѣтеца, та да се освободи щастieto.

4.

Сутринята, още у зори, народътъ пакъ захваналъ да се трупa около лаленцето. И царя сѣщо отишелъ. Мѣчили се наново, трудили се дано разтворятъ цвѣтеца, ала никой не можалъ.

Мръкнало се и пакъ се разпилѣли по домоветѣ си. Тръгналъ си и царя съ наведена глава.